

**MAGDA VILVENTO
VAK OD LOUISE
A
JINÁ ZAVAZADLA**

Magda Vilvento

Vak od Louise a jiná zavazadla

freetim(e)publishing, s.r.o.

(c) 2012

Obsah

Úvod	3
Cestovní myšlenky bývají svíravé	8
S kufrem v Londýně	47
Napoleon v kanclu	107
Trochu pozornosti rodině	126
Opět v manželské poradně	132
Asi plán na další měsíce	176
Totální nezájem	181
Vzpomínky, pomluvy a mnoho	204
alkoholu	
Párty na balkóně	241
Ke Štěpě přiletí čáp	251
Doporučuji si pustit Free	262
again od Barbry	
Krátké zastavení	281
Jako detektiv bych se	284
neuživila	
Nový kolegáček	313
Asi je po Clarkovi	339

Manžel se mi stěhuje z bytu	371
Třeba koktejl	389
Teambuilding na Vltavě	412
Steak z maringotky	486
Vltava v báglu	531
Náš den	548
Naše společná dovolená	552
Magda Vilvento	557
Ukázka z prvního dílu: Kurt	559
Cobain by do Provence nejel	
Ukázka z knihy Světlu vstříc	582
od Jindřicha Rohlíka	

Úvod

Je těžké vsadit všechny ty důležité události minulého roku do jedné stránky tak, abyste poznali, kdože to vlastně jsem. Ani já sama netuším, v čem to lítám, že tak špatně snáším obyčejný kladenský život, kterému jsem až do minulého roku dávala cedulku „svíravě stereotypní“.

Manželství jsem si pobourala vlastní vinnou. Chtěla jsem něco jiného, chtěla jsem pryč, chtěla jsem být zase svobodná. Možná tak trochu prostomyslná jako naše recepční Stánička, jež se směje hloupostem přes celou kancelář a nahlas přemýšlí, jestli má vrátit zakoupené boty, nebo jestli se jí líbí a nechá si je.

Moje kolegyně a kamarádka Štěpa mi tvrdí, že jsem si v mládí málo užívala a že mám teď chuť na takový ten svobodný svět a hlavně na jiné chlapy. No, možná má pravdu. Jen co jsem se v Provence seznámila s Clarkem

Whitefieldem (ano, čtete dobře, je to ten zpěvák z kapely Slamsuit), propadla jsem jeho kouzlu, propadla jsem kouzlu poznávání nových lidí, kouzlu možnosti koukat se i na jiné alternativy, než je „pevné manželství, založené na věrné manželce“. A propadla jsem tomu pořádně.

Nikoho lepšího jsem si na zálety vybrat nemohla. Clark je okouzující, pohádkově bohatý a hlavně ví jak na to. Nevěřím mu, že zapomněl po navléknutí snubního prstýnku na všechny obdivovatelky. Nevěřím mu, že si žije v Provence sám se synem Chestrem a nevzpomíná na život plný sexu. Nevěřím, že mu nechybí manželka, jež se upsala kariéře namísto rodiny. Nevěřím, že se vydává na plavby jachtou se svým kumpánem Sayem docela sám a pije tam jen tu jednu skleničku whisky za večer. I kdyby to byla pravda, takového Clarka bych nechtěla. Myslet si, že nikdy neměl daleko ke všem těm věcem, které jsou prostě hříšné, mi maximálně vyhovuje. Fanyinky, alkohol, drogy. Slamsuit patřil k vlně grunge, stejně tak jako Nirvana nebo Soundgarden. Clark několikrát zmiňoval svá letmá setkání s Kurtem Cobainem

a já si vždycky domýšlela, jaké to asi bylo, potkat se s geniem.

Jelikož jsem zjistila, že je docela fuška mít dvě lásky najednou (ano opravdu stále ještě svého manžela miluji), přestala jsem si klást otázku, cože mi to v tom životě vlastně chybí. Zaměstnaná tajným telefonováním, randěním a toužením jsem přestala uvažovat nad tím, jestli to je opruz mazat ráno dětem chleby s pomazánkou nebo ne. Vlastně to opruz není. Děti se mi neomrzí, byl to špatný příklad. Nicméně víkendy s Honzou u počítače a úklidem ve vzduchu opruz jsou. Je to nutné zlo a během něho se mi na Clarka vzpomíná nejlépe.

Nevím, jak to přesně cítí on, ale má neuvěřitelný dar na dálku vytušit, kdy mám slabou chvíli. Rozehřívá mě, když mrznu v přeplněném autobuse, smskou s pozdravem a příslibem brzké návštěvy. Posílá mi plno hudby, kterou si musím zaručeně poslechnout, což často vede k tomu, že tupě sedím v práci a tečou mi slzy štěstí.

A když jsem sama večer u televize, přemýšlím si, o čem mi asi druhý den ráno, až mu zavolám

z práce, bude vyprávět.

Třeba o tom, jak celý den lenořil u bazénu, nebo jak se jeho milý soused Luc zase jednou předvedl a vnutil mu několik lahví svého vína.

Díky mé přítomnosti v Lucově rodině se tihle dva sousedi konečně našli. Zjistili, že mají více společného než jen pití vína, protože Luc miloval stará americká auta a Clark měl jedno takové ustájené u svých rodičů v Irsku. Pořád se domlouvají, že uskuteční jeho přesun a projedou si Provence. A já se tomu Clarkovu vyprávění musím smát, protože si vždycky představím, jak se spolu projíždějí vinicemi s dojatým výrazem v obličeji.

Jestli jsou zálety tím, co mě má léčit ze stereotypu, tak jim dávám zelenou. Mám chvílky, že se to ve mně trochu pere, jako že jsem sobecká a podobně, ale na druhou stranu si říkám, že kdybych neodjela do Provence a nepoznala Clarka, tak jsem dneska po rozvodu a děti se na střídačku stěhují z jednoho domova do druhého.

I když mě kolegyně Štěpa občas straší, že

příliš riskuji, mě to baví. Odbourala jsem si hranice a jsem svobodná jako nikdy před tím. Zkrátka mi to začíná jít. Nesmutním, nebrečím, nekoušu se nudou. Necítím se provinile. Nemodlím se a nečekám od nikoho pochopení.

P. S. Další neřest: do třiceti jsem se nikdy pořádně neopila a po třicítce se i nadále alkoholu spíše bráním nebo jen mírně pocucávám. Hodlám si tedy vyzkoušet pořádný proplach, abych pak věděla, čemu se vyhnout a o čem to pořád všichni melou. Pokud vás napadne nějaký další hřích, sem s ním. Zaručeně jsem ho ještě nezažila a jsem tím tedy ochuzena o zkušenosti života. Ale kdybych byla opravdu tak cudná, jak si občas myslím, nepsala bych si le journal a nesvěřovala se světu.

Cestovní myšlenky bývají svíravé

„POZOR, MOŽNOST TVORBY SNĚHOVÝCH JAZYKŮ,” září s červeným vykřičníkem nad dálnicí D8. Tyhle ukazatele se dají fotit do sbírky „nejabsurdnějších dopravních upozornění“. Po stranách jsou hromady sněhu, viditelnost asi tak sto metrů. Silný vítr, který není v autě přes hudbu od Bat for Lashes slyšet, jen lehce dotváří atmosféru apokalypsy a průběžnou sprškou deště se snaží pokroutit stěrače. Asi bych na to upozornění přišla i sama.

Z autorádia právě řinčí: „And the thunder claps hands, wildernééééss...” Kdyby aspoň nebyla taková tma. Vypadá to na další živý vstup do speciálu „Zimní rozmary večerních zpráv“.

Ještěže je v autě fajn klima. Fukar s teplým vzduchem pod předním oknem jede na plný výkon. Neurčitá vůně nových potahů mi nedělá nejlépe, ale je lepší než zavěšený stromeček, který vozí v autě můj manžel Honza. Mám před sebou ještě mnoho hodin jízdy a můžu si zpívat:

„Wildeněéééés,“ nebo si přemýšlet o životě nebo vzpomínat na ten pocit, co předcházel sexu s Clarkem Whitefieldem.

Anebo se soustředit, přece jen nejsem v řízení nejlepší. A tahle zbrusu nová škodárna je ještě ke všemu od firmy.

Doprošovala jsem se sekretářky vozového parku tak dlouho, až mi povolila si auto zapůjčit. Nebylo to nejjednodušší. Nejprve mne asi hodinu upozorňovala, že to podléhá schválení ředitele české pobočky, potom mne nechala vyplnit dlouhý dotazník včetně rubriky „Rozepište účel zapůjčení a cíl cesty“ a nakonec mi řekla, že mám asi tak týden čekat na odpověď. Za pár dnů mi přišel poutavý e-mail od pana řídícího:

Pro: Blanka Šumařová

Od: Ing. Ludvík Švarcimer - ředitel české pobočky

Věc: Auto

Text: Odůvodněte zapůjčení firemního vozu.

Docela mne to překvapilo. Domnívala jsem se, že všechny ty detailní informace stačí. Naštěstí

byl e-mail čistě jen průzkumný. Po tom, co jsem odpověděla:

Pro: Ing. Ludvík Švarcimer – ředitel české pobočky

Od: Blanka Šumařová

Věc: Auto

Text: Soukromé účely

mi byl automobil na pět dní přiklepnut. Bylo to zdarma, takže mé zoufání si nad byrokracií není na místě. Přece jen zaměstnanecké výhody nejsou samozřejmostí, takže: „Pššt, Blanko, nestěžuj si!“

Servisní knížku, doklady i klíčky jsem si zamkla v pracovním šuplíku a domů jela jako obvykle veřejnou dopravou. Měl to být tajný výlet.

Moje malá blondatá Andělka, co má oči přes půl obličeje a grimasy andělíčka zavěšeného nad Betlémem, chtěla po večeři udělat pudink. Dívala se na mě tím krásným dětským pohledem, oblizovala si ret na znamení velké dobroty a hladila si břicho v červeném tričku.

„To bych si opravdu ráda dala,“ opakovala

pořád dokola, až jsem přestala myslet na zamknuté klíčky od půjčeného auta a všechny ty mapy, co si musím ještě vytisknout na cestu.

Syn Max mě - pro změnu - tahal za rukáv, že potřebuje podepsat čtyřku z matematiky.

„Já na to ráno zapomněl a mám průšvih,“ snažil se svůj problém srovnávat s děláním pudingu tak, že jsem na chvíli zaváhala, jestli neztlumit vařič. Naštěstí se toho ujal můj milovaný manžel, který se právě objevil ve dveřích naší skromné panelákové kuchyně.

Milovala jsem, když přišel bos, jen v džínách a nátělníku, opřel se o futra dveří, promnul si vlasy, típnul cigaretu, přimhouřil oči a sexy pohledem mne sjel od shora dolů, aby mi řekl, že mi to sekne. Hm, jenže tohle můj manžel nedělal. Tohle dělal Clark. Honza se většinou přišoural v těch nejobludnějších teplákách, co na doma měl, zastavil se ve dveřích, rozhlídl se po kuchyni, upřel pohled na ledničku nebo ošatku s rohlíky a namísto kouření cigaret si kousal nehty.

„Co máš za průšvih, Maxi?“ řekl hlubokým hlasem, vyžadujícím respekt. Max z něj respekt

měl. Já nikoli.

„Ále, matematika,“ odpověděl mu Max a zastyděl se. Bylo fajn pozorovat Honzu, jak mu láskyplně navrhuje doučování, jak mu přizpůsobuje slovník, jak mu mluví do duše. Ve chvílích, jako byla tato, jsem si svého manžela maximálně vážila. Od drobné manželské krize, kterou jsme v loňském roce překonali, se toho mnoho změnilo. Možná i díky tomu, že jsem si na to ostatní našla za Honzu náhradu. Měla jsem jeho pravý opak, i když jen pár dní v roce.

„Můžu říkat, že je to lahodný, i když to není pravda?“ přerušila můj tok zasněných myšlenek Andělka.

„Jak to myslíš?“

Měla na mysli předstírání chuti, například na pískovišti, když si hraje, že pojídá bábovičky, jen neuměla svůj pocit vyjádřit.

„Jasně, můžeš,“ odpověděla jsem jí a finálně zamíchala pudink na plotně.

Chtěla jsem se jí zeptat, jestli si myslí, že vypadá tatínek sexy v těch teplácích, jestli se jí líbí jeho unavené modré oči, jestli se jí líbí, když

se zvedne u rajské omáčky s knedlíky pro lžici, ale asi by mi odpověděla až za deset let.

No nic. Snad Clarka brzo uvidím. Mám chuť na jeho chuť. Na chuť cigaret s drahým parfémem. Na jeho bosé nohy. Mám chuť na lásku v záloze.

Takhle to zní jako strašně silácká záležitost, ale ve skutečnosti jsem o tom pořád ještě přemýšlela a snažila se vysvětlit svému svědomí, že dělám správnou věc. Jediný, kdo věděl, že mám v práci v šuplíku klíče od auta, se kterým se už za pár hodin vydám na další zálety, byla moje kolegyně a blízká přítelkyně Štěpa. Sama mě k zapůjčení auta ukecala. Neustále meldovala, že cestu dám, ať už bude jakkoli komplikovaná. Že On, dle vygooglených fotek, vypadá k nakousnutí. A že ženská, co má na provensálský románěk s bývalou rockovou hvězdou, zvládne i dlouhou cestu v naprosto pekelném počasí. Těsně před odjezdem z firemních garáží jsem měla pocit, že se pozvracím strachem. Ale překonala jsem to, jak se zdá.

S tím počasím to tedy Štěpa trefila. Je, jako když se venku čerti žení. Na zelené tabuli u kraje silnice se blíží nápis „Dresden“ s informací o vzdálenosti. Moc kilometrů na můj vkus.

Začínám být přesvědčena, že ani Němci o sněhovou nadílku nepřišli. Mám pocit, že tuhle zimu prožívám ve Skandinávii. No, aspoň si budu o to víc vážit letních dnů. Už abych byla aspoň na hranici. Myslím, že si budu gratulovat, když to zvládnou do Děčína. Ta cesta je až zbytečně moc kombinovaná. Jako bych jela na kraj světa. Víc možností, víc problémů. Jenže líp to kombinovat nejde.

Půlka ruzyňského letiště bydlí stejně jako já na Kladně, takže není možné na zálety letět z Prahy. Představa, že mě přes rentgen bude kontrolovat - příklad za všechny - soused Janeček a ptát se, kam letím, mě totálně odradila. Z Drážďan to bude naprostá anonymita a beztak bych levnější letenku do Londýna nesehnala. Setkání s Clarkem u zastávky londýnského metra na Knightsbridge bude skutečnou odměnou za to svinstvo, co se válí po

silnici, za nehoráznou cenu benzínu u Lovosic, za ty díry v asfaltu u Velemína, za úděsně nízkou viditelnost tady u Ústí.

Z mlhy se noří billboard s českým pivem. S Honzovou nedělní plzničkou. s Clarkovou plzničkou. Přesně vidím ten jeho pohled, když ponořil svůj irský ret do smetanové pěny a zhluboka se napil. Jeho krásný irský ret jsem skoro dva a půl měsíce nelíbala. Sice jsme se domluvili, že se budeme vídat jen občas, tak dvakrát do roka, ale tohle byla příležitost, které se neříká ne. A proč taky?

Clarkův kamarád Sayen Johnson, zvaný Say, prodává z důvodů krize londýnský byt. Ještě předtím, než se na rohu Knightsbridge objeví stěhovácké auto pro nábytek, využili jsme příležitosti a zapůjčili si klíče. Na čtyři dny bude jen a jen náš. Tedy můj a Clarka. Clarka Whitefielda.

Zní to jako romance do telky na nedělní odpoledne. Jako bych se objevila v historii, kdy jsem, stejně tak jako zástupy dalších fanynek, Clarka nevýslovně milovala a znala všechny jeho

skladby do posledního tónu a slova. Plakát celé kapely zabíral čestné místo nad mou postelí a Clarkovy texty mne naučily anglicky.

A on? Smál se, když jsem mu o tom vyprávěla. Kdysi plnil stránky hudebních časopisů stejně intenzivně jako aféry Kurta Cobaina. Pak se kapela Slamsuit rozpadla a Clark propadl do všedních dnů, které už skoro ani neznal. Skládal hudbu pro jiné, zamiloval se, oženil se, stal se spořádaným otcem. Minulý rok se rozhodl, že potřebuje změnu, a proto se odstěhoval do letního domu v Provence. Tam potkal mne.

Bylo to překrásné, silné a sladké. Jako letní koktejl. Vypila jsem ho až příliš rychle. Stoupl do hlavy. Na rozdíl od Clarka a jeho syna Chestera mi bylo dovoleno ochutnávat Provence na pouhý měsíc. Na Kladno jsem se vrátila jako nedoručený balík a doufala, že svoji novou lásku ještě někdy uvidím.

Půl roku jsme si psali, volali si, povzbuzovali se navzájem, žalovali na své manželské protějšky. A pak přišel ten velký den, kdy jsem se vezla v zadním prostoru tramvaje s malým kufrem v ruce směrem k Pražskému hradu a

doufala, že v pohodě najdu avizovaný pětihvězdičkový hotel, kde byl Clark ubytován.

Myšlenky na ono adventní ráno mne kdykoliv naprosto rozechřívají. Ani dvacet takových vichřic, ani stovka asfaltových děr a tisícovka sněhových jazyků by mě teď nerozházela. Klidně mi z těch stěračů udělej šest malých.

Snad stokrát jsem si zážitek z Clarkovy návštěvy Prahy opakovala v paměti, abych měla všechny ty vzpomínky seřazené a mohla si je v hlavě pouštět před spaním. Vystoupila jsem z tramvaje a pozorovala turisty v pestrém oblečení, co se na zastávce připravovali vzít Pražský hrad útokem. Bohužel jsem se k nim nepřidala. I když jsem na Hradě dlouho nebyla, byl mi v ten den totálně fuk. Na mě čekal docela jiný, možná zcela nekulturní zážitek.

Výjimečná událost si vyžaduje výjimečné místo. Hotel měl vlastního portýra v zlatohnědém obleku, s cylindrem na uhlazeném účesu, který ten mi v rukavičkách otevřel zlatem okované vstupní dveře a ukázal, kam mám namířeno. To odhadl patrně telepaticky. V recepci o mně už

věděli. Znali mé jméno, národnost a ke komu patřím. Hrozná představa. Mluvili o apartmá, tak jsem byla ve výtahu napnutá jako struna, kam že to jedu. Během chvilky jsem otvírala dveře Clarkova pokoje vlastní kartou. Doufala jsem, že ho najdu ještě spícího. Představovala jsem si ten okamžik celý týden dopředu. Třeba jsem seděla na obědě, Štěpa mi líčila, co si přeje od svého nového milence pod stromeček, a přitom jsem snila, aniž bych měla ke snění dostatek informací. Nevěděla jsem třeba, jak Clark spává. Na zádech? Na břiše? Vsedě? Jedinou společnou noc jsme spolu strávili na jachtě ve zkroucené poloze, kterou nám sedačka na zádi byla schopna poskytnout. Ráno nás šíleně bolela záda. Nevěděla jsem třeba, jestli si uvazuje své dlouhé havraní vlasy na spaní do gumičky. Nevěděla jsem, jestli spává v pyžamu, nebo jen tak v triku. Přesto jsem si představovala, že ho v hotelovém pokoji najdu ležícího na břiše, s vlasy dokola, s dekou skopnutou na straně, s očima, které se nechtějí dlouho probudit. Představovala jsem si, že ho osvobodím od snu polibkem a zašeptáním:

„Jsem tady, Clarku.“ Představovala jsem si, že se mi rozzáří svět, sotva odklopí víčka a zadívá se na mě svýma ďábelsky černýma očima. Tehdy já dostanu svůj vánoční dárek.

K mému překvapení bylo hotelové apartmá liduprázdné. Bordó obývací pokoj s výhledem na sever, kout s tmavě hnědou postelí i koupelna zely prázdnotou. Pod okny se v dlouhých záclonách válel obří kožený, skoro bych řekla, že vojenský vak, šitý v dílně Louise Vuittona. Postel nebyla přes všudypřítomný kouř skoro vidět, ale byla jasně rozhrabaná. Na sedačce pod schody, na kterých jsem nevěřícně stála, ležela tuna časopisů, prospektů a knížka od Salingera. Popelník na stole vykazoval jasnou známku probdělé noci. Byla jsem solidně otřesená. I když to byl překrásný pokoj, tak trochu laděný do doby rytířů, přesto moderní, přišlo mi, jako by zde někdo pobýval celý týden bez návštěvy uklízečky. Překvapeně jsem sešla po kobercem potažených schodech do pokoje, pohodila na kožené křeslo kabát, šálu, rukavice a šla otevřít okna. Nebylo pochyb, že jsem ve správném pokoji. Clark byl opravdu náruživý

kuřák, ale tohle bylo trochu moc.

Zimní výhled byl do zahrad patřících k Pražskému hradu. Nad historickým centrem se rozprostírala šedá poklička, tlačící na nás z nebes a šeptající: „Hýbněte kostrou, za chvíli jsou tady Vánoce.“ Přímo před sebou jsem rozpoznala věžičku Lorety a zubaté věže svatého Víta, co mi odmala připomínají lidské kosti. Zvonkohra Lorety zrovna spustila. Bylo přesně devět hodin a do rytířského apartmá vstoupila vysoká postava v šedém kabátu, s pruhovanou čepicí a s cáry havraních vlasů, které z čepice vykukovaly jako háďata. Byl to Clark Whitefield.

V červených, zmrzlých rukou měl igelitku, jež mu ladila s veselými pruhy na čepici, přesto jsem měla pocit, že vstoupil král s žezlem v ruce a korunou na hlavě. Jeho neviditelné fluidum naplnilo pokoj atmosférou, jakou člověk cítí v autosalónu s jediným modelem za cenu bloku domů. Fluidum salónku restaurace s michelinským kuchařem u plotny. Fluidum mořského příboje v bazénu, vlastního jehličnatého lesa na vlastní dopisní papíry,

šekové knížky s logem vlastní bankovní instituce. Je to fluidum luxusu. Fluidum, které Clark, ač nebyl majitelem banky, ani neměl slanou vodu v bazénu za domem, bezesporu měl. Moje sny z posledních šesti měsíců se náhle zhmotnily.

Stál tam a soustředil se sám na sebe natolik, že si ani nevšiml, že není v pokoji sám. Pomalým pohybem za sebou zaklapl dveře, sklepal z igelitky kapky vody, jež se tam asi změnou teploty vytvořily. Až když nepřirozeně vykulil oči a pozoroval špičky svých kožených bot, jak je má z ulice plné soli proti námraze, pohnula jsem se směrem k němu.

„Dobré ráno, Clarku,“ šeptla jsem tiše na poryv větru, který k němu větu donesl zabalenou do zimního pláště se smogovými knoflíky.

Chvilku mu trvalo, než můj hlas rozeznal. Pomalým pohybem zvedl hlavu, zaměřil na okna, šlehnul mě pohledem, těma hlubokýma černýma očima, a obličej se mu rozesmál, jako by mne tím odměňoval. Vlastně mám dojem, že se mu obličej ani moc nezměnil, ale já tu radost viděla. Skrytou, velkou a hlavně zcela přebíjející

nešťastný zážitek z prosoleného chodníku.

„Blanka! Ahoj, Blanka,“ zaskřehotal anglicky a sundal si pruhovanou čepici z hlavy. Vlasy se mu rozcuchaly. Vítr od okna, u kterého jsem zrovna stála, je srovnal podél lícních kostí a já poznala, že je má čerstvě ostříhané. Když jsme se na konci června loučili v Provence, měl je k ramenům. Nyní byly ještě o trochu kratší, všechny v jedné rovině a lesklé, jako by je natíral zlatými zrnky.

Běželi jsme k sobě po červeném koberci jako smyslu zbavení. No, ona to zas až taková dálka nebyla, ale bylo legrační, jak Clark seskočil ze schodů a pro mne dost překvapivě přispěchal s tak trochu agresivním výrazem.

Objímali jsme se a líbali a vůbec nám nevadilo, že jsou okna dokořán a pod nimi kdosi křičí: „Pošlete mi tu fakturu faxem nebo mailem!“

Až když jsme se začali pomalu navzájem svlékat a vítací charakter se změnil v naprostou vášnivou smršť, napadlo mě, že je v pokoji zima jako v psírně, že mi kručí v břiše, že má Clark úplně horké ruce, které mi taví umělá vlákna na

svetru. Jenže Clark nešel přerušit.

Šeptala jsem, že jsou otevřená okna, ale on jen tak mručel a nepřestával mi jemně okousávat rty. Tak jsem se na zimu vybodla.

Přerušil nás zvuk, který k nám ani trochu nepatřil. Ve dveřích zapípal kód a zámek s klikou zachrastil. Píp, klik, prostě rychlost, kterou jsme ani jeden nečekali. Clark se prudce otočil a měl v obličeji něco horšího, než je agresivita. Jeho fluidum se náhle změnilo. Jako by na dveře namířil pancéřovou pěst. Dobře, pancéřovou pěst s hlavicí olepenou zbytky diamantů z vlastního dolu. Z citlivého skladatele romantických balad byl zase nasranej rocker z plakátu, s hřebíky napíchanými v kožené bundě a obočí.

Hlava uklízečky se objevila v jedné třetině vysokých vykládaných dveří a s omluvou zase zmizela. A to vše se stalo tak bleskově, že jsem na to po následujícím polibku zase zapomněla.

„Co to bylo?“ vzpomněla jsem si o dobrých pár minut později.

„No vlastně je to docela fajn nápad. Nepůjdeme se před obědem projít?“ odpověděl mi Clark a zběsile sebral ze země kabát, který si hodil svým sexy způsobem na modrou sportovní mikinu a už stál u schodů ven. Do nosu mě praštil silný proud jeho parfému. Nejraději bych se do toho kabátu zabalila a inhalovala až do konce dne, ale Clark chtěl ven, jako pes, co musí.

„Kam?“ reagovala jsem.

„Ven – památky, Vánoce a tak...“ odpověděl a usmál se okouzlejícím, vánočním úsměvem.

Také jsem se oblékla. Pro jistotu jsem ještě zmizela v koupelně a překontrolovala make-up. Mé světlé vlasy měly pěšinku na úplně opačné straně, než jsem mívala. Clark měl ve zvyku držet při líbání mou hlavu celou dlaní. Bylo to moc krásné, ale můj účes to ve většině případů odnesl. V Provence jsem měla tak krátké vlasy, že jsem jen těžko udržela culík po celý den. v Clarkově přítomnosti, jsem se culíku vzdávala po pár vteřinách. Vytáhl mi vždycky neopatrně pár pramenů ze sepětí a ty mi pak vlály kolem tváře jako divožence. Zvláštní bylo, že jsem to

v Provence vůbec neřešila. Na rozdíl od našeho prvního setkání mimo tuto slastnou část Francie. Nejraději bych se co chvíli koukala do zrcátka, jestli vypadám dobře, jestli se mi neslepily dlouhé řasy, jestli se nesetřelo zdravíčko z tváří nebo jestli mi odmrznul červený nos. Takové pocity jsem v Provence neznala. Vypadala jsem letně, jen lehce jsem si přejížděla oči tužkou, jinak jsem nechala pleť dýchat a vlasy lítat dokola. Celý měsíc mě tam doprovázela vizáž instruktorky běhu proti větru.

Během mého zkrášlování, zavolal Clark na recepci, že byl právě vyrušen uklízečkou, ale že půjde ven, takže prý může bez problémů apartmá uklidit. Z recepce mu asi odpověděli něco vtipného, protože si promnul oči a rozesmál se.

„Clarku, ale já ještě nesnídala,“ řekla jsem ve zlatem a mramorem obloženém výtahu.

Clark se na mě usmál. Jeho oči se zalily něhou, přesně tak, jako když na pódiu změnil randál za písničku o lásce. Šaramantně se ke mně přiblížil, políbil mi ruku a zašeptal, že se na

mě tak strašně těšil, že si nechal poslat snídani na pokoj už v pět ráno.

„A snídal jsi krabičku doutníků?“ zašklebila jsem se a pozvedla své pověstné učitelské obočí, které po mě všichni muži opakují.

Clark mě pohladil po vrásce, která se mi vždy nad pozvednutým obočím udělá, políbil ji a řekl, že úplně zapomněl, jak vždycky vyšetřuji.

„Jako inspektor, Blanka,“ pronesl tiše.

Nic jsem mu na to neodpověděla, zato jsem si ovázala krk šálou a všemožně se snažila vytáhnout z jejího sevření vlasy, aby nevypadaly jako v povoleném culíku. Clark mě pozoroval v zrcadle a usmíval se. A pak, když už výtah cinknul na znamení dojezdu do cílové stanice, řekl:

„Bože, vůbec jsem si doma nevšiml, jak jsi strašně vysoká.“

Kamarádsky mne štouchnul do boku a já mu to přes čtyři vrstvy oblečení, které ho obalily jako řízek, nemohla vrátit.

Do recepce jsme se vrátili jako pubertáci. Smáli jsme se na sebe a nevnímali okolí.

„Pane Whitefelde? Pane Whitefelde, haló,

můžeme tedy uklidit?“ volal na něj recepční a Clark mu jen pokývnul.

Jen co jsme vyšli na denní světlo, nasadil Clark obří černé brýle a řekl něco ve smyslu, že si s ním můžu dělat prakticky cokoliv. A mě nenapadalo nic jiného, než ho vzít za ruku a přiřadit se k turistům směřujícím na hrad.

Tunel. No sláva. Jsem na čáře, tedy na hranici. Tak zatím docela nářez. Auta mě předjíždějí jedno za druhým, ale já se prostě bojím ten plyn přidupnout. Počasí se proti mně spiklo. Asi tuší, že jedu na zálety, a možná mi to nepřeje. No, co se dá dělat. Každému nemusejí být zálety po chuti. Ani mně ještě nedávno nebyly a odsuzovala jsem každého, kdo se například registroval na sociální sítě a flirtoval, jako by neměl doma rodinu. U nás to bylo tak trochu jiné. Osudové, řekla bych. A tak neskutečně intenzivní. Čím více se blížím, tím se mi to zdá osudovější, opravdovější, lepší a krásnější. Budeme si pěkně užívat jeden druhého. Doufám, že minimálně stejně jako před Vánocemi v Praze.

Zima na vánoční Prahu nějak zapomněla. Ráno sice byla pořádná námraza, takže sypači soli ochucovali chodníky o sto šest, ale jen co se ve smogu objevilo slunce, vystoupila teplota hodně nad nulu. Někteří lidé chodili i s otevřenými kabáty, jak jim bylo na památkách teplo. Skrz Pražský hrad vál teplý fén, podobný tomu, co běžně v říjnu víří listí. Svištěl kolem stráží, které si Clark s úšklebkem měřil, a před svatým Vítem spadlo na velké dlaždice pár kapek deště. Na pražské poměry prostě studenější podzim. Clark to s čepicí vyloženě přehnal. Byl nabalený jako pumpa a tvrdil, že je mu kosa, jako by byl na špičce Mont Blancu. Došlo mi, že se spíš než před zimou kryje před možnými fanoušky, před atmosférou, která mu po slunečném babím létě v Provence asi nebyla po chuti, že se kryje tak trochu i přede mnou.

„Neblázni, těm dětem, co jsou na hradě na školních výletech, nemůže jméno Clark Whitefield nic říkat. I kdybys to měl napsané na čele, nevzpomenou si,“ řekla jsem mu spiklenecky u Zlaté uličky. Clark mě místo odpovědi namáčkl na žlutavou stěnu, sundal si

brýle a políbil mě.

„Co kdyby?“ odpověděl. „Tady jsou ženské strašně chytré a k tomu tak strašně sexy. Jedna začne ječet a už se na mě valí dav,“ šeptal ironicky.

V tomto duchu „namáčknutí na pražské památky“ se odehrávala většina našich hovorů během procházky. Neustále mě chytal za ruku, šeptal mi něco do vlasů a hladil mě dlouhými pohledy.

Přiznávám, že jsem si Clarka představovala v těch uplynulých měsících všelijak, ale nikdy ne takhle romanticky agresivně. Tam v Provence, když jsme se pomaloučku seznamovali a sbližovali, byl většinou nemluvný, unavený, pomalý na slunečním svitu jako kočka, co se protahuje v horku u kamen. Asi tím zimním obdobím nabral spoustu energie s jasným cílem: použít ji na mě.

Na Karlově mostě mu energie došla. Přiznal, že už stárne. Prý se mu nepodařilo v hotelu usnout. Vykouřil veškeré zásoby cigaret, co měl, takže ráno za svítání běžel shánět další.

„Jak nejsem ve své posteli, je to peklo. Jsem na ni zvyklý. I pětihvězdičkový hotel mi nedá spát, když nejsem doma.“

Nato se vyšvihnul k soše svatého Františka Serafínského, sedl si k jeho nohám a chtěl, abych ho vyfotila na mobil.

„Fotky jsou o ničem, Clarku. Dneska tě můžu v jednoduchém programu dosadit na špičku Mont Blanc, do lodky, co jede po Amazonce nebo tě zmenšit a vsoukat do skořápky od mandle. Nemá smysl se někde fotit. Stačí, že tady jsi, ne?“

Clark se zakřenil. Myslím, že o tom uvažoval. Jenže možná u něj tenhle křenící výraz znamenal docela jinou věc. A možná se moje slova ztratila v překladu, protože mi vůbec neodpověděl.

„To je Whitefield,“ zaznělo mi náhle za zády. I Clark to zaslechl. Vysoký chlap v modré péřovce s batohem na zádech a asi tak v mém věku. Procházel podél nás a šklebil se skrz nevyspalý úsměv. Tlačil přitom sportovní kočárek, ze kterého se objevovaly malé nohy,

jak jimi to jeho škvrně kopalo, a po boku, civíc naším směrem, mu šla pravděpodobně partnerka.

„To je Whitefield,“ zopakoval ten obr a jeho žena kroutila hlavou, protože měla pocit, že se spletl.

Pro nás dva to znamenalo vzít nohy na ramena. Nebyl čas přemýšlet o smyslu fotky u Františka Serafínského. Bylo nutné se vypařit. Clark tohle znal a zvládal.

Vběhl se mnou v patách do davu a byl klid. Najednou, se z těch všech lačných turistů stala pevná, masivní stěna, jež chránila. Jen jsem nevěděla, proč by měla.

„Co by ti to udělalo, dát jeden autogram?“ narážela jsem, jen co jsme byli z dosahu.

„To máš tak – dáš jeden a už je u tebe dvacet lidí, kteří tě ani neznají, ale chtějí se s tebou vyfotit. Já to dělám rád, ale ne dneska. Dneska tohle dělat nechci.“

Staromák s trhy jsme pro jistotu obešli. Jak Clark trefně poznamenal, po tom, co občas poklábosí s dědkem Fradjerem na návsi

v Chateauneuf, je to pro něj tak trochu nesnesitelná masa lidí.“ Krom toho, prý orloj už viděl, takže jsme se tam necpali za každou cenu.

„Tohle pivo nemá chybu,“ zašeptal s bílou pěnou na horním rtu, který kvůli anglické výslovnosti tak nějak úžasně pokroutil. Seděli jsme v zapadlé restauraci na Starém Městě a dojídali oběd. Číšník v černé zástěře si netroufl pro autogram přijít, ale Clarkovo jméno několikrát šeptnul do kuchyně. Další číšník leštil u baru skleničky a nepřestával nás hypnotizovat. Oba v těch černých zástěrách vypadali jako zástupci čeledi brouků s uzlíkem na zádech. Hostů bylo málo a žádný z nich nevěděl, jak česky poděkovat.

„Neříkala jsi, že je české pivo nejlepší?“

„Ty o tom ještě pochybuješ?“

„To ne, ale pamatuji si, jak jsme si o pivu povídali. Nějak jsem si ho zidealizoval. Ale je dobré.“

Pravděpodobně to myslel v kladném slova smyslu. A když jsem na to neodpovídala, dodal ještě: „Je moc dobré.“

„No jo, povídali jsme si o něm na dně Verdonského kaňonu, že jo?“ zavzpomínala jsem.

„Myslím, že jo. Byla ti tam hrozná zima.“

Byla, ale bylo mi krásně. Mnohokrát jsem se k tomu výletu myšlenkami vrátila a ráda jsem na něj vzpomínala během naší e-mailové komunikace.

Každý všední den, kdy jsem v práci, tedy z dosahu rodiny, si s Clarkem píšu. Naše e-maily, SMS, i občasné telefonování jsou ochlazující vánek v úmorném horku.

Doma nikdo nic netuší. Nemusí po ničem pátrat. Nemá proč. Jsem milující manželka. Starám se, zbožňuji svoje děti. A krom toho miluji Clarka Whitefielda.

On to má docela dost podobné. Chester o naši lásce neví, je spokojený, že žijí v Provence i jiné děti, že může celé dny plavat v bazénu a stavět bunkry. Je prý celý po Clarkovi, takže si rodinných vztahů moc nevšímá. Clarkova žena se plaví po světě s domovským přístavem v Miláně, kde čas od času milostivě přijme návštěvu v podobě vlastní rodiny. Clark jí to přestal mít za zlé. Zvykl si. Náš vztah je prostě

o tom, že nikdo nic neví a všichni jsou šťastní. Jen my dva jsme o trochu šťastnější.

Večer, když jsme se vrátili z dlouhé prochajdy zpět do hotelu, zapadla jsem do ustlaných bílých peřin, rytířské postele s dřevěnými sloupky v rozích. Byla jsem strašně nervózní. I když už jsme oba věděli, co od sebe očekávat, nedokázala jsem se dostatečně nadchnout pro vzniklou situaci a doufala, že to ze mne nějak spadne. Nebylo pochyb, že nejsem jediná, kdo v tom pokoji polyká naprázdno, jak je nervní.

Clark pochodoval podél oken s cigaretou v ruce a trhavými pohyby odklepával popel do popelníku. V jednu chvíli přestal vnímat, co se kolem něj děje, protože sešlápnul hotelový pantofel a zkoumavě se díval na švy a výšivku s pěti hvězdičkami. Sledovala jsem ho. Sledovala jsem jeho džíny, jak mu dělaly varhánky pod koleny. „Noční“ triko černé barvy mu volně padalo přes okraj kalhot. Sledovala jsem, jak pomalu típl cigaretu a zvedá ke mně oči.

„Nemáš hlad?“ ptal se.

„Ne.“

„Tak to jsem rád.“

Nakonec jsem vstala a přinesla do postele miniaturní lahvičky alkoholu, které jsem našla v baru. Vypili jsme prakticky všechny zrzavé obsahy a naše tlachání o hudebním světě, který jsem díky Clarkovi zase začala sledovat, se proměnilo v čistý, hluboce vášnivý sex. Přišlo mi to tak přirozené, tak dokonalé, tak strašně moc perfektní. Dvěma slovy bych těch pár minut popsala jako „naprosto spalující“.

Clark usnul až nad ránem, s hlavou u mého ramene. Spal na břiše jen v nočním tričku. Vlasy měl na prostěradle rozložené jako černé paprsky. Byla to dlouhá noc. Ač se skoro nehýbal, skoro nemluvil, měla jsem v jeho přítomnosti, stejně jako v létě, neuvěřitelný pocit, že on je tím, kdo otáčí světem. Jen co zavřel své ďábelské oči, jako by se v apartmá změnila atmosféra. Vše se zklidnilo. Vše zešedlo. Byl čas na spánek i pro všechny ostatní, nejen pro něj. Den neskončil západem slunce nebo odbitím půlnoci ve věži Lorety, skončil teprve tehdy, když se semknuly jeho horní a dolní řasy

do jedné řady. Teprve tehdy jsem směla i já jít spát.

Loučení se obešlo bez slz. Ani jsem se nestačila vzpamatovat, jak rychle proběhlo. Ráno nám přinesli na pokoj snídani, a než jsem se v koupelně nalíčila, už byl Clark zabalený. Objednané taxi bylo přistavené v hotelové garáži, kam jsme sjeli výtahem. Nemuseli jsme už nikoho potkat, přesto mě Clark upozornil, že se s ním asi bude chtít někdo z recepce rozloučit. Znělo to směšně. Vůbec nevypadal důležitě. Jenže to jeho fluidum nenechávalo nikoho na pochybách, že je moc důležité se s ním rozloučit, přivítat, uklonit se, respektovat ho.

Clark měl přes záda přehozený kožený pytel s emblémem LV, pokuřoval a zároveň děkoval řediteli hotelu za soukromí. Možná to byl jen manažer, ale choval se, jako by mu hotel patřil, a se vší slávou podával Clarkovi ruku.

„Bylo nám ctí, pane Whitefelde, doufám, že bylo všechno v pořádku,“ křepčil ten mladý ambiciózní chlápek s neupřímným pohledem a

ukázal na portýra, aby držel dveře auta tak dlouho, jak bude potřeba.

„Budete chtít kopii účtu nebo vám stačí originál zaslaný bance?“

„Ano, ano, stačí, když to pošlete bance.“

„V tom případě vás jen poprosím o podpis tady dole,“ ukazoval na lejtstro s hvězdičkami v logu.

„Tady? Nevidím jediné písmenko, sakra,“ ukázal Clark na řádek, který měl pod palcem.

„Ano prosím, tady se podepište.“

Clark se nadechnul a podepsal formulář. Uklonil se a vtipně dodal:

„Na ten váš pětihvězdičkový font jsou asi potřeba nějaké speciální brýle. Jako na 3D filmy.“

Ředitel se formálně zasmál, což zvládl tak elegantně, až jsem na něj změnila názor. Občas by se mi taky takový universální, formální smích hodil. Hned bych se stala v práci profesionálnější. Prostě se zasmát, ale úplně jiným smíchem, který vůbec není můj, a slouží jen k tomu, aby byl autor vtipu spokojen.

„Štěstí, že na nás přišel až dnes ráno,“ řekl s vydechnutím Clark v autě, „podlejšavec jeden.“

„Byl to profík.“

„Asi jo. Snad mě profesionálně nenatáhne.“

Nereagovala jsem. Sledovala jsem, jak se řidič bez emocí vydává západním směrem a dobře jsem věděla, že to nebude dlouho trvat a budeme na letišti.

„Clarku, máme už jen chvilku,“ řekla jsem zmateně a políbila ho na ucho.

„Miluji tě,“ odpověděl a já věděla, že je to pravda.

„Můžete mi, prosím, zastavit v Dejvicích?“ zaklepala jsem na sedadlo řidiče a ten mi potvrdil kývnutím, že mi rozumí.

Ještě pár pohledů a slibů, že se neopustíme. Jeho poděkování, moje poděkování a už mi vytahoval řidič kufr z auta a pokládal jej na obrubník. Stála jsem na zastávce, mávala na odjíždějícího Clarka a slzy se držely někde za okrajem očí. Do make-upu prosákly jen nepatrně a čekající fronta na mimoměstský spoj si ničeho nevšimla. A i kdyby, čert je vem.

Jen co jsem se objevila ve vlastní chodbě, vyzula jsem se z Clarka a byla jsem zase mámou a manželkou. Jako by se nic nestalo. Jakoby ten zážitek vůbec nebyl. Ale on byl. Je. Byl spolu s ostatními uložen kdesi v mém zamilovaném srdci.

A teď Clarka zase uvidím. Ty jeho ďábelské oči a vůni cigaret půl na půl s drahým parfémem. Těším se na vše, co jsme si naplánovali. Těším se na vše, co je zatím tajemstvím. Těším se na východ mého slunce. Těším se, že bude nad západní Evropou lepší počasí, protože horší než jízda dálnicí v tomhle sajrajtě, je bloudění nočním Londýnem, který nezvládá nápor dvou centimetrů sněhu.

V autorádiu to vypadá na hodně alternativní emotivní zmatek, takže raději volím své druhé CD, které jsem si na cestu vzala. Tabáček od Chinaski bude mnohem pozitivnější. Jedu si pomalým tempem v předposledním pruhu, vzpomínám na naše první setkání v Provence a doufám, že si doma mojí nepřítomnosti

nevšimnou. Maminka přece potřebuje jet na další školení, když má v práci v plánu fiktivně povýšit.

Honza je prostě skvělý manžel, jen je s ním tak trochu nuda. Všední manželství. Všední dny střídají všední víkendy. Rozhodla jsem se pro všední rozvod, ale rozmluvil mi to.

V manželské poradně, kam jsme se s problémem svěřili, využili naší jazykové vybavenosti a přihlásili nás do programu „Směna života“. A tak jsem se zjevila v rodině Marcelline Fradjer, pumpařky a stejně deprimované ženské z Chateauneuf, kterou jsem měla na měsíc zastoupit. Pro mne to byl zážitek jako blázen, zvláště když jsem zjistila, že Fradjerova vinice a život přímo sousedí s usedlostí a životem Clarka Whitefielda.

Když jsem ho poprvé naživo spatřila, měla jsem pocit, že je mi zase patnáct, sedím na posteli pod jeho plakátem a miluji jeho hluboký, smyslný hlas, kterým křičí do mikrofону: „Thank you New Orleans.“

Asi jsme to neměli úplně v plánu, ale našli

jsme si k sobě cestu a zjistili, že si dokážeme hodiny povídat, hodiny se líbat a v rychlosti se na zadním sedadle auta milovat. Z poctivky se za jediný měsíc stala záletnice první třídy, která už nerozlišuje lásku. Láska je jen jedna. A je krásná. Děti, Honza i Clark stojí na stejném schodě, jen o tom nesmí nikdo vědět.

Šílená cesta, plná vzpomínek. Uzamykám auto na letištním parkovišti a doufám, že jsem si z přihrádky vyndala všechny e-maily, které mi Clark na cestu poslal. Naplánoval to naprosto bizarně. Prý nemůžu udělat chybu. v poslední zprávě mám kód rezervace letenky a popis, jak zvládnout samoodbavení. Další instruktáž se týkala londýnského metra včetně podrobností, jak dlouho zhruba pojedu na zastávku Knightsbridge, kolik má zmiňovaná zastávka výstupů a kde mám stát, až vylezu z metra na ulici. Moje evropská bojovka.

Fouká asi silný vítr, ale jinak vymeteno. Na obloze by byly vidět hvězdy, kdyby nebyla letištní budova tak ozářená.

Červené stojany na samoodbavení jsem našla

v odletové hale a zvládla to snad ještě rychleji, než jsem čekala. Mám před sebou pouhou hodinu a jsem ve vzduchu. Předpokládaný přílet do Londýna je 23:15, takže snad budu o půlnoci u Clarka. Vlastně u Saye. No, to tak lákavé není. Ale myslím, že ten fakt, že jsme v půjčeném bytě, kde Clark není pánem, nám vadit nebude. Ne, bude to perfektní! Jsem si tím jista!

Jen co se letadlo odlepilo od země, znovu jsem si uvědomila, jak je to prima letět za někým. Ve svém vzpomínání jsem zakroužila kolem nevšedního drogového zážitku na jachtě, kterou Say, Clarkův velký kámoš, vlastní. Tenhle dobytek kotví v Marseille prakticky celý rok a užívá si zakázaných vitamínů, mořských panenek a večírků jen proto, že zdědil jakési finanční spekulace po strýčkovi. Clark ho má rád. Říká, že se staří kamarádi neopouštějí, takže ho bere takového, jaký je. No, vlastně mám takové tušení, že se jezdí na Sayovu jachtu čas od času pořádně odreagovat. Mně se tedy tenhle obtloustlý, zlatem ověšený pětáctýřicátník docela solidně hnusí. Clark ho

minulý týden požádal o doporučení na nějaký kvalitní hotel nejlépe na půl cesty mezi Marseille a Prahou, na což prý Say reagoval slovy:

„Máš poslední šanci být v mém londýnském bytě, tak si jej půjč. Ale pozor na personál. Ta kozatá recepční kouše.“

Nevím, jak na to Clark reagoval, ale říkal, že je byt prázdný, že má klíče, a poslal mi tajnou depeši s popisem cesty. Vůbec nemám představu, jak to tam bude vypadat. Podle mapy je to v centru. Ale mně je to vlastně jedno. Těším se na Clarka. Těším se na celou tuhle cestu. Mám sice takové to chvění v žaludku, kdykoliv přestupuji, čtu instrukce, koukám na hodinky, ale spíš mi to dělá dobře než cokoliv jiného. Jsem ráda napnutá jako struna. Jsem napnutá tak, jak bych s Honzou nikdy nebyla.

Sedím si v letadle na trojsedačce zelené barvy úplně sama a přemýšlím, jak lehce jsem se za pár měsíců proměnila ve svoji kolegyni Štěpu. Ještě loni touto dobou bych o ní řekla, že je luxusní štětka, co se nedokáže usadit. Pamatuji

si, jak mě ubezpečovala, že určitě jednou potkám pana Superfešáka, který mi bude stát za to, abych Honzu podvedla stejným způsobem, jakým podvádí ona své lásky, milence, přítele a Ty Pravé, zatímco já jsem kroutila hlavou a argumentovala, že to není o setkání pana Superfešáka, ale o morálce. Prý Honzu zaručeně potřebuji podvést, protože si to za A) zaslouží a za B) protože mi to zvedne sebevědomí, které mi chybí a kvůli kterému nejsem šťastná. Ještě před rokem bych neřekla, že budu sama na cestách tak daleko od domova psát svému milenci SMS:

„Právě jsem přistála. Jdu na metro. Připrav se na mě. B.“

U automatů na jízdenky se tvoří fronty. Jsem bohužel zásobena librami jen velké hodnoty, takže si koušu nehty, jestli mi automat rozmění. Strašně nerada utrácím cizí měnu. Ať libry nebo eura. Připadají mi jako vzácné kameny z turnovského muzea. Já vím, jsou to jen peníze, ale přece jen, člověk si je musí směnit a pravidelně je přepočítávat, zda jsou všechny,

takže je vnímám jako mnohem cennější, než je jejich ekvivalent v českých korunách.

Clark měl pravdu, na Heathrow je to čistý dav. Bylo by mnohem složitější najít taxi než jet do centra metrem. Kupa Němců, co se mnou přicestovala z Drážďan, se valí jako čočka z protrženého pytlíku do vagónů a usedá na prázdné pruhované potahy. Volím sedačku u dveří, abych se s kufrem v případě zaspání rychle vykulila ven.

Řidič soupravy začal do mikrofonu kokrhat jako kohout: „Mind the door, mind the door, mind the door,“ tedy „pozor dveře, pozor dveře, pozor dveře.“ Ty se zavírají a vlak nabírá rychlost. Mě napadá, že někdo možná jezdí do neznámých měst ob týden, třeba za obchodem, a takovéhle věci jako cesta metrem mu připadají nudné. Jenže mně se to moc líbí. Doufám, že nevypadám vytřeštěně a přehnaně šťastně. Jsem šťastná. Pocit světoběžnictví mne provází už hodných pár hodin, a vsadím se, že někteří teď kroutí hlavou, jak někomu může připadat světoběžnické jet do Londýna. Mně jo. Nikdy

jsem nebyla dost daleko na to, abych si mohla do životopisu napsat „ráda cestuji“.

Na letáčku s mapou metra, který jsem si vzala u prodejního místa jízdenek, počítám, kolik zastávek mne dělí od té se jménem Knightsbridge. Trochu si přijdu, že hraji londýnské „Člověče, nezlob se“, ale hra to není. To zas ne. Já opravdu cestuji. Cestuji, křičí to ve mně! Frčím si to vstříc nevšedním zážitkům, o které bych se spořádaným životem pravděpodobně připravila!

S kufrem v Londýně

Je třicet minut po půlnoci. Asi londýnského času. Nemohu si totiž vzpomenout, jestli jsem si už přeřídila hodinky na ruce nebo ne. Oči se mi klíží. Z účesu už mám jen cáry, co mi padají do obličeje. Mám pocit, že se oteplilo, no proti únorovým Čechám asi určitě. Možná je to těmi lidmi, co se v metru neustále mění a vydechují multikulturní chutě.

Nechci uvěřit, že to mám konečně za sebou. Nikdy jsem takhle náročnou cestu neabsolvovala. Už vůbec ne sama. A když tak nad tím přemýšlím, nebylo to zase tak komplikované. Clark to naplánoval tak dokonale, že jsem neměla kde chybovat. Vymyslel to tak, že přijel do Londýna už včera ráno, aby vše nachystal, a během mé cesty byl jako záchranný operátor na telefonu a počítači. V případě kolapsu by vše na dálku za pomoci své kreditky zachraňoval. Byla jsem si jistá, že jsem ve správných rukách.

Jediný problém nastal, když jsem při výstupu

z metra nemohla najít jízdenku. Měla jsem za to, že když si ji projedu u vstupního turniketu, nebudu ji už víc potřebovat. Ovšem to byla chybná představa. Abych mohla z metra ven, musela jsem jízdenku znovu použít. Takže jsem ji hledala po kapsách a byla rudá jako opařená sprchou. Naštěstí jsem ji mírně zmačkanou našla v kabátě a na třetí pokus si ji systém i přes mírné poškození dokázal přečíst, aby mne z útrob metra vypustil.

Teď stojím na rušné noční ulici, míjejí mne hloučky lidí v náladě, policejní hlídka, černé taxíky a červené autobusy. Z tunelu, který mám v zádech, hučí další souprava metra. Aby mne nesejmul dav, odskakuji z dosahu výstupu k panelu s mapou, který je na rohu šedého domu s okny, co vypadají tak trochu jako vězeňská. Ani se nesnažím zorientovat. Čekám na Clarka. Asi jsem blízko vyhlášeného Harrod's centra, ale to musí počkat do rána. Teď se skoro nedokážu udržet na nohou. Volím proto posed na kufro. Clark si mě najde, odvede, možná vezme do náruče a dá si můj patnáctikilový kufr na hlavu, abych už cestou do Sayova bytu mohla

spát. Zrovna když se mu snažím znovu zatelefonovat, uslyším i přes zběsilé harašení aut a lidí vyzváněcí tón s harmonikou z Půlnočního kovboje. Ozývá se napravo ode mne, přesně tam, kde je roh ulice, jež vypadá snad o trochu klidněji než Knightsbridge. Vysoká postava šátrá pro mobil v kapse, hrabe si při tom vrstvy oděvů a plácá do kapes. Je to Clark.

Je jako když si vyběhne na zahradu svého sídla v Provence pro zapomenuté cigarety nebo iPod. Má tmavou teplákovou soupravu, ze které mu svítí tenisky, na hlavě tmavomodrou kšiltovku a já už z dálky vidím, že se nechává ostříhat, protože mu nikde z čepice nečouhají dlouhé havraní vlasy. Je mi jasné, že kromě mě se shání i po otevřené trafice, aby si koupil tabák. Nevidím mu do tváře, ale některé věci jsou mezi námi prostě jasné. Víím, že se těší stejně jako já. Víím, že mě hned tady na rohu Knightsbridge políbí. Víím, že zachrchlá, jen co se rozmluví. Víím, že si musí koupit cigarety, jinak bude v loži.

„Máš studený nos,“ pošeptal mi, podíval se mi do očí a šmíknul pohledem po ulici, jako kdyby za to mohl každý, kdo se teď na Knightsbridge nachází.

„Pojď rychle domů, já jsem si ani nevzal bundu.“

Zato já jsem nabalená. S dvojí vrstvou ponožek jsem to asi vážně přehnala. Přesto si všímám, že mne zapomíná pozdravit.

Moje vysněná chvílka konečně proběhla. Naše setkání. Teď ho držím za ruku, jeho dlouhý rukáv mi chvilkami zalézá pod rukavice a za námi chrastí kolečka kufru, jak ho Clark tahá po londýnských dlaždicích. Vzdalujeme se do tmy. Clark zvolil zkratku mezi domy s jedním zaparkovaným jaguárem, a než jsem se ve tmě a pravé londýnské mlze rozkoukala, stáli jsme na lávce u vchodu do bílého domu. Na druhé straně ulice jsem rozpoznala siluety stromů, možná parku. A všechno ostatní se mi schovávalo, jako by se tam někde na zemi nacházel produkt Jacka Rozparovače. Po zádech mi sjel mráz a ze zimy to asi nebylo.

V přízemí – snad z bílého mramoru – byl pultík pro denní recepční. Možná té kousavé recepční, o které se zmiňoval Say. V noci tam nikdo nebyl, a tak Clark bez mrknutí oka rovnou zamířil ke schodišti. Ukázal mi, abych byla tiše, a udělal takovou zvláštní grimasu, ze které jsem vytušila, že je v domě ještě někdo další, koho bychom mohli potenciálně vzbudit. Našlapovala jsem proto na špičky, zatímco jsme stoupali do nejvyššího patra.

Jen co za námi zaklaply dveře, sundal si Clark kšiltovku, podrbal si svoji sotva pěticentimetrovou kštici a zabořil se mi do obličeje.

„Ahoj,“ řekl hezky česky, když se znovu nadechl.

„Ahoj,“ odpověděla jsem mu tak trochu celá nesvá a hlavně totálně unavená.

Clark se na mě díval a zamykal přitom dveře.

„Máš hlad?“

Kývla jsem. Clark si zul conversky, se kterými by tou dobou v Praze přišel k omrzlinám, a rychle ukázal, kde je kuchyň. Na černé kuchyňské lince, co vypadala, jako nalakovaná

laboratoř, stál fast-foodový balíček z Tesco Expres a v něm čerstvé anglické toasty se sýrem a listem salátu. Vypadaly bezvadně. Dala jsem si jídlo na stůl a zeptala se Clarka, kde je koupelna.

„Pojď na prohlídku. Ten Say je fakt magor,“ řekl Clark a zamrkal.

Trochu jsem se polekala toho, že třeba je Say magor proto, že jel taky do Londýna, nebo že je magor, protože má byt bez střechy, sdílí ho se sousedy, má tajnou chodbu do hodinového hotelu nebo opomněl Clarka upozornit na nepřítomnost postele. To všechno by bylo Sayovi podobné. Ale Say byl prostě Say. Clark ho tak nazval čistě proto, že jeho vkus byl vážně trochu magorský. Vstupní hala i kuchyň vypadaly relativně normálně. Když si člověk zvykl na černý lakovaný nábytek, který prostě chtě nechtě připomínal rakve, měl z toho celkem běžný pocit. No, běžný na návštěvě u někoho divného.

Za kuchyní byla jídelna s výhledem do parku, ale nábytek byl snad z doby Ludvíka XVI. Květované polstrování, ornamentíky po všem, kde se daly udělat, místo ubrusu pokreslený stůl

s motivy lovu zvěře a příborník s barevnými talíři. Až v průběhu pobytu jsem zjistila, že ty ornamentíky na látkách jsou vlastně monogramy. Písmena S, A a J znamenala Sayovo celé jméno. Představa, že si nechal tkát látku s vlastním monogramem, mě totálně rozhodila. Ale Clarkovi jsem to neříkala.

Na druhé straně od haly byl obývací pokoj. Ten byl prostě žlutý. Všechno tam bylo žluté, lesklé žluté, matně žluté, nažloutlé a přižloutlé.

„Nějaké zvíře tu roztrhalo kanárka,“ uchechtnul se Clark a táhl mě do dalšího pokoje, který s Kanárkovem sousedil. Byla to herna. Kulečnickový stůl, velká obrazovka s playstation, stěna plná hudebních nosičů a v nevkusně barevném rámečku fotka, o které zatím nechci mluvit, ale půjdu se na ni ještě jednou podívat. Myslím, že je tam Clark.

Pracovnu měl Say s výhledem do zdi dalšího domu, takže zvolil - no, spíš nějaký jeho táplý bytový designér - zelený závěs s palmami, co měl být tak trochu podobný koloniálnímu gobelínu, a stejnou látkou potažené pracovní křeslo u jinak docela vkusného dubového stolu.

Nebýt na zdi zavěšené plastiky v podobě stříbrného anděla hrajícího na loutnu, docela by se mi pracovna líbila. Posilovna byla obyčejná. Jen stroje a Clarkovo propocené tričko s nápisem „Frog“ - „Žába“. Znovu jsme se dostali do haly.

Zabočila jsem celá hladová do kuchyně, kde jsem si v dřezu na nádobí umyla ruce saponátem a s obřím kručením v břiše jsem slupla oba toasty. Clark mi mezitím vynesl kufr do prvního patra a křičel, že prohlídka magorského bytu ještě nekončí. Že prý pro dobrý pocit musím všechnu tu spleť pokojů poznat, abych se neztratila. Nebylo to takové bludiště, ale už jsem se pomalu přestávala soustředit. Prázdný obal od toastů jsem odložila na botník a řekla Clarkovi, že musím jít spát. Ten popadl moji příruční kabelku a skrytým schodištěm mne odvedl do vyššího patra, kde byly dvě ložnice a dvě koupelny. Vlastně byly skoro stejné, jen zrcadlově položené. Clark si obsadil levou ložnici, takže jsem jej následovala. Postel měl Say doslova zvláštní. Byla vodní a i polstrování v čele bylo naplněné

neidentifikovatelnou tekutinou. Kdyby nebylo prostěradla, květovaného přehozu a polštářů, byla by ta postel průhledná. Na zemi u postele se vyjímal kůže, asi z medvěda, a podél stěn stály nízké šuplíkové skříně, na kterých bylo snad dvacet rámečků s fotkami Sayových blízkých. Vlastně to možná příbuzenstvo nebylo, no, i když, možná je Say spřízněn s několika playmates a slečnami, co vypadají jako hvězdy pornofilmů. Výhled z oken byl kamsi na střechy domů, ale Clark pohotově zatáhl dlouhý podšitý závěs.

„Támhle je koupelna,“ ukázal na úzkou místnost, kde bylo i mýdlo bílé, i závěs i kohoutky sprchy i odpadkový koš i příšerná zimní atmosféra. Přesto tam bylo teplo. Vzala jsem si pohozený župan, o kterém jsem věděla, že je Clarkův, a zmizela za účelem plavby.

Sprcha mi pomohla. Udělalo se mi o sto procent lépe. Odličení všeho, co jsem za den zažila, mi navodilo opět dobrou náladu, a kdyby mi teď řekl, že se jede ještě někam dál, tak se prostě jen obléknu a vyrazím.

Zabalila jsem se do Clarkova županu a vrátila se do ložnice. Myslela jsem, že se tam potkáme, ale ložnice byla prázdná. Uložila jsem si kufr do šatny, která snad byla větší než ložnice sama a obsahovala i malou sedačku, kdyby se člověk při výběru oděvu vyčerpal. Clark tam měl hozený kožený vak a u něj kupičku prádla, které asi měl v plánu v nejbližší době použít.

Podívala jsem se na jeho věci a přistihla jsem sama sebe, jak se slastně usmívám. Měla jsem takovou tu mazlivou chuť, a tak jsem si pro Clarka šla dolů. Bylo mi hloupé na něj volat „Kde jsi?“ nebo „Pojď ke mně!“ jako na sluhu. Tak jsem se nasměrovala na kolečko obývací, herna, pracovna, posilovna, jestli ho někde nenajdu. Zpátky v hale jsem zaznamenala, že po mně kdosi uklidil obal od toastů, a tak jsem zamířila do kuchyně. Clark si patrně zapálil teprve chvíli před mým příchodem, protože oblak kouře se držel v jeho blízkosti. Kdyby tomu bylo naopak, nemusela bych po něm pátrat. Šla bych jednoduše po čoudu, který ho doprovází.

Seděl na kuchyňské lince, bosou nohou

otevíral šuplík pod sebou, popíjel k cigaretě whisky a rozlamoval pistáciové oříšky.

„Všude tě hledám,“ řekla jsem tiše a přišoupala se podél pracovního pultu až k němu. Nebyla jsem zvyklá koukat na něj takhle do výšky, ale on si to pravděpodobně užíval. Políbil mě na čelo, popotáhl z cigarety a zeptal se, jak se cítím.

„Je mi fajn. Strašně jsem se těšila.“

Přikývnul. Byl to zase ten starý, unavený, nemluvicí Clark. Praha ho asi rozhodila, že se choval jako vystřelený do země Nezemě. Tady měl krásně plovoucí oči a hlavu plnou nevyřčených emocí.

Natáhla jsem se, abych mu podrbala vlasy a pochválila mu londýnský účes. Jen jsem se k němu přiblížila tělem, objal mě a tisknul, že jsem skoro nemohla dýchat. Típnul cigaretu do přeplněného popelníku, já mu dopila panáka a pak jsme se milovali na kuchyňské lince.

Když jsem se ráno probudila, měla jsem hned jasno, kde jsem. Nechápu, jak se někdo může splést a pozdravit ráno nesprávnou osobu, spící